

νά είπουν ὅλοι ἀπὸ μιᾶς ἱστορίας. "Αρχισαν ὅλοι κατὰ ἡλικία νά λέν ἀπὸ μιᾶς ἱστορίας, κι' ὅταν ἦρθε ἡ ἀράδα τοῦ παλληκαριοῦ, ἄρχισε νά λέη τὴ δική του τὴν ἱστορία, πῶς μαζὺ μὲ τὴν ἀδερφή του ἄμα γεννήθηκαν οἱ θεῖες τους τοὺς ἔχουν ρίξει στὸ ποτάμι νά πνιγοῦν, καὶ τὴ μάνα τους τὴν τιμώρησε ὁ πατέρας τους, πῶς τὸ ρέμα τοὺς ἔφερε στὸ αὐλάκι τοῦ μύλου, πῶς ὁ γερομυλωνᾶς μὲ τὴ γριά του τοὺς γλύτωσε καὶ τοὺς μεγάλωσε, πῶς ἐκλήρονόμησε τὸ χαλινάρι τῆς σπηλιάς, πῶς ἦρθε σ' ἐκείνη τὴν πολιτεία, πῶς μιὰ γριά ἔβανε σὲ λόγια τὴν ἀδερφή του, πῶς πῆγε κι' ἔκλειψε, πρῶτα τὸ λουλούδι, κι' ὕστερα τὸ μαντήλι καὶ τελευταῖα τὸ δαχτυλίδι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου καὶ τὴν ἔκανε γυναῖκά του, καὶ πῶς δὲν ἔφαγαν ἀπὸ τὰ φαγητά, γιὰ τὸ ἔῃχαν φαρμακεμένα αἱ γυναῖκες τοῦ Βασιλιᾶ.

Ὁ Βασιλιάς, ἀπὸ τὴν ἱστορία ποὺ διηγήθηκε τὸ παλληκάρι, κατάλαβε ὅτι τὰ δυὸ τ' ἀδέρφια εἴταν παιδιὰ του, καὶ ὅτι αἱ δύο ἀδελφές, οἱ γυναῖκες του, ποὺ ἤθελαν νά τὰ φαρμακώσουν, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ τὰ εἶχαν πετάξει στὸ ποτάμι νά πνιγοῦν. Κι' ἀμέσως διέταξε καὶ τὲς ἔκαναν λειανὰ - λειανὰ κομμάτια καὶ τὲς ἔριξε στὸ μῦλο καὶ τὲς ἄλεσε, καὶ πῆρε τὰ παιδιὰ του στὴν ἀγκαλιά του, τὰ φίλησε καὶ τὰ χάιδεψε, καὶ τὰ κήρυξε σ' ὅλο του τὸ βασίλειο ὡς παιδιὰ του. Ὑστερα πῆρε καὶ τὴ παραπεταμένη γυναῖκά του, μάνα τῶν παιδιῶν, ποὺ διακόνευε γιὰ νά ζήσῃ καὶ τὴν ἔκανε βασίλισσα, ὅπως τῆς ἄξιζε, κι' ἔζησαν, αὐτοὶ καλὰ κι' ἡμεῖς καλύτερα.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

★ ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ★

ΠΑΝΤ' ΕΣΠΑΝΙ *)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΤΡΟΣ καὶ οἱ ἄνωτέρω

ΠΕΤΡΟΣ. Καλὴ 'μέρα σας! Καλὴ 'μέρα, θεῖέ μου! καλὴ 'μέρα Φιφίκα! (Χαιρετᾷ διὰ χειραφίας).

ΔΕΥΚ. Καλῶς τον, καλῶς τον.

ΦΙΦΗ. Κάτι διαρκῶς μὲ ἀμάξι σὲ βλέπω.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ δὲν σ' εὐχαριστεῖ αὐτό, ἐξαδελφούλα μου, ποὺ δὲν κουράζομαι; ἄλλως τε καὶ πληρώνει ἄλλος... ἐκεῖνος ὁ φίλος μου, ποὺ μὲ βλέπεις μαζύ. Τὸν εἶδες;

ΔΕΥΚ. Τὸν εἶδαμε, κύριε ἀνεψιέ, τὸν εἶδαμε, μάλιστα! ἀλλ' ἔπρεπε νά ἐρωτήσης κι' ἡμᾶς; ἂν ἔχωμεν ὄρεξιν νά σηκώνετε τὴν σκόνην τοῦ δρόμου μὲ τ' ἀμάξι σας καὶ νά τὴν ρίχνετε... στὰ 'μάτια μας!

ΠΕΤΡΟΣ. Κάτι αὐστηρὸς σήμερον, θεῖε;

ΔΕΥΚ. Ἐγὼ νά σὲ μαλώσω, κύριε, ἀλλὰ δὲν

*) Συνέχεια

θέλω νά σ' ἐξευτελίσω ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξαδελφὸν σου. — Φιφὴ! σὲ παρακαλῶ νά μᾶς ἀφήσης μόνους, διότι ἔχω νά κανονίσω μερικὰς ὑποθέσεις μὲ τὴν εὐγενεῖάν του, ποὺ φαίνεται ὅτι ἤρχισε νά κάμνῃ ἔρωτα μαζύ μου. — "Ε, Πέτρε! σὺ βέβαια πρέπει νά περνᾷς πλέον γιὰ μένα, ἀφοῦ ὁ ἄλλος περνᾷ γιὰ κάποιον ἄλλον, αἶ!

— "Ελα Φιφὴ! πῆγαινε.

ΦΙΦΗ. Ὁρεβουάρ, Πέτρε! (διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν).

ΠΕΤΡΟΣ. Ὁρεβουάρ, ἐξαδελφούλα!

ΔΕΥΚ. (Τῇ Φιφῇ). Ἔτσι φεύγεις; χωρὶς νά μὲ φιλήσης; ἀπὸ τώρα;... "Αχ! τί ἀχάριστα ποὺ εἴσθε σεῖς τὰ κορίτσια, ὅταν ἀρχίζετε νά στολίζετε τὴν πινακοθήκην... τὴν πινακοθήκην ἐκείνην ποὺ ἐλέγαμε... (ἡ Φιφὴ ἐπανέρχεται καὶ ἐναγκαλίζεται τὸν Δευκάδην).

ΠΕΤΡΟΣ. Μπά! καταρτίζετε καμμιάν πινακοθήκην;

ΔΕΥΚ. Ναί, ναί!... μίαν πινακοθήκην πολὺ ρωμαντικὴν, ξεύρεις; ἔχμεν πρῶτον μίαν ἄμαξαν, ποὺ τραβάει ἐπ' ἄπειρον... ὁ Θεὸς ὅμως νά μᾶς φυλάξῃ κι' ἀπὸ τὴν εἰκόνα ποὺ θὰ φαίνεται ὅτι ὁ ἀμαξῆς ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ ἄπειρον διὰ νά πληρωθῇ, διότι τότε δὲν μᾶς φθάνουν οὔτε τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ροτσίλδ.

ΦΙΦΗ. Μὰ μπαμπᾶ!... εἶν' τ' αὐτὰ ποὺ λέτε;

(φεύγει δεξιόθεν)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΔΕΥΚΑΔΗΣ καὶ ΠΕΤΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ. "Ε, λοιπόν, θεῖε, πῶς πηγαίνουν τὰ πράγματα;

ΔΕΥΚ. Τὴν ἐβολιδοσκοπήσα καὶ τῆς ἀρέσει αὐτός;

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐτὸς εἶναι ξετρελλαμένος, μαζύ της; θέλει νά τὴν γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ περιμένει εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τὴν ἀπάντησίν σας, διὰ νά τὸν φέρω ἀμέσως μὲ τὴν ἄμαξάν.

ΔΕΥΚ. Εὖγε, Πέτρε! σοῦ ὀφείλω, παιδί μου τὴν εὐτυχίαν τοῦ ὑπολοίπου τοῦ βίου μου· δὲν εἰξεύρεις τί ἐπιθυμῶν ἔχω νά κάμω γαμβρόν μου αὐτὸν τὸν νέον! Ἀκούω τόσα καλὰ δι' αὐτόν, ὥστε τὸν ἐρωτεύομαι κι' ἐγώ.

ΠΕΤΡΟΣ. "Α! εἶναι τέλειος καθ' ὅλα.

ΔΕΥΚ. Καὶ τὸ σχέδιόν μας;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐπέτυχε θαυμάσια.

ΔΕΥΚ. Τοῦ εἶπες ὅτι εἶναι κουτσὴ;

ΠΕΤΡΟΣ. Τοῦ τὸ εἶπα.

ΔΕΥΚ. "Ε, λοιπόν;

ΠΕΤΡΟΣ. Φυσικὰ ὁ ἄνθρωπος ἐλυπήθη πολὺ, καὶ εἶπε μ' ἓνα πόνον ψυχικόν «ὦ! τί κρίμα τέτοιο ὠραῖο κορίτσι, νά ἔχῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα!» Ἀφοῦ ὅμως ἐσκέφθη ὀλίγον, μοῦ προσθέτει. «Ἀκουσε, Πέτρε! τ' ἀπεφάσισα· αὐτὸ ἦτο τῆς

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΑΝΑΓΗΣ καὶ οἱ ἄνωτέρω

τύχης μου. Ἐάν με θέλουν θά τὴν πάρω καὶ κουτσὴν. Εἰπέ εἰς τὸν κύριον Λευκάδην ὅτι τὴν ζητῶ εἰς γάμον.»

ΛΕΥΚ. ὦ, τὸν καυμένον!

ΠΕΤΡΟΣ. Μὰ δὲν φαντάζεσθε, θεῖέ μου, τί χρυσὴ καρδιά ποῦ εἶναι αὐτός; ὁ νέος! θά τὴν κάμῃ εὐτυχῇ.

ΛΕΥΚ. Καὶ μάλιστα, ὅταν ἰδῇ ὅτι δὲν εἶναι καὶ κουτσὴ...

ΠΕΤΡΟΣ. ὦ, τότε θά τρελλαθῇ ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ ἔρωτα! Καὶ ἡ Φιφὴ, θεῖε; τῆς εἶπατε καὶ αὐτῆς ὅ, τι ἐσυμφωνήσαμε;

ΛΕΥΚ. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, παιδί μου καὶ αὐτὴ εἶπε τὰ ἴδια πράγματα· φαίνεται ὅτι ὁ ἔρως ὁμιλεῖ τὴν ἰδίαν γλώσσαν πάντοτε.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐλυπήθη ὅμως καὶ αὐτὴ· δὲν εἶν' ἔτσι;

ΛΕΥΚ. Αἶ, μὰ βέβαια ἐλυπήθη· κατόπιν ὅμως ἐπῆρεν ἓνα ὕψος μισοκακόμοιρον καὶ ἀπήντησε· «Ἄφου τὸν θέλετε σεῖς, μπαμπάκη, τὸν θέλω κι' ἐγώ»... αὐτὴ ὅμως ἡ προθυμία τοῦ νὰ παραδεχθῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἔστω καὶ μὲ μισὸ πόδι λιγώτερον, μοῦ δίδει μέγαν ὑποψίαν.

ΠΕΤΡΟΣ. Τί ὑποψίαν;

ΛΕΥΚ. Μήπως ἔχουν ἰδωθῇ καὶ ἐξω καὶ ξεῦρε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, πρὶν τὸ φαντασθῶμε ἡμεῖς;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀ, μπᾶ! ἀδύνατον! ὁ Παῦλος δὲν ἔχει περισσοτέρως ἀπὸ δύο ἐβδομάδας ποῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ πρῶτος δὲ ποῦ ἐζήτησεν ἐδῶ εἶμαι ἐγώ, διότι ἐγνωρίσθημεν ἐκεῖ ὧ· σπουδασταὶ καὶ εἰμένα ἀχώριστοι.

ΛΕΥΚ. Ὡστε εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἔρως;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐρως φοβερός· ἀφου πειὰ φθάνει μέγχι τοῦ σημείου νὰ λατρεύουν καὶ τὴν κουτσαμάρα τους.

ΛΕΥΚ. Ὁκουμάσια· ὥστε παρεδέχθη τὸ σχεδὸν μας;

ΠΕΤΡΟΣ. Κατ' ἀρχὰς εἰδίστασεν. "Ὅτε ὅμως τοῦ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ παρουσιασθῇ κι' αὐτός με τὸ ἴδιον ἐλάττωμα τὸ ἴδιόν της καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι ἀγαπᾶται διὰ τὸ ἄτομόν του, τὸ παρεδέχθη, μολοντί με κάποιαν δυσκολίαν.

ΛΕΥΚ. Τέλος τὸ παρεδέχθη ὠρισμένως;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, θεῖέ μου, τὸ παρεδέχθη· ἄλλως τε θά ἦμαι κι' ἐγώ μαζύ του, διὰ νὰ τοῦ τὸ ὑπενημιζώ. Νὰ ἰδοῦμεν ὅμως καὶ ἡ Φιφὴ ἂν θά τὸ παραδεχθῇ νὰ κουτσαίνῃ;

ΛΕΥΚ. Ἄφου θά ἦναι γιὰ ἀστείότητα καὶ προσωρινόν· ἄλλως τε θά καθίσωμεν ἀμέσως, ὥστε δὲν θά ἦμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ κουτσαίνωμεν διαρκῶς.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐν τούτοις φοβοῦμαι μήπως ἡ Φιφὴ δὲν παραδεχθῇ,

ΛΕΥΚ. Τώρα θά ἰδῇς· εἶμαι βέβαιος ὅτι θά τὸ παραδεχθῇ, ἀφου θά τὸ ἀπαιτήσω ἐγώ. (ἐκ τῆς θύρας). — Φιφὴ! Φιφὴ!

(Εἰσέρχεται ὁ Παναγῆς)

ΠΑΝΑΓ. Ἐφωιάξατε, ἀφέντη;

ΛΕΥΚ. Φιφὴ λέγεσαι ἡ εὐγενεῖα σου;

ΠΑΝΑΓ. Ἀ, θέλετε τὴν κυρία νὰ τῆς φωνάξω (διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν).

ΛΕΥΚ. Ἀ, γιὰ στάσου, Παναγῇ! ἀπὸ ποιο χωριό μοῦ εἶπες πῶς κατάγεσαι;

ΠΑΝΑΓ. Ἐγώ; ἀπὸ τὰ Κράθαρα τῶν Καλαβρύτων, ἀφέντη· ὠραῖο χωριό, μὰ ἔρημο τὸν περισσότερο καιρὸν βγαίνουν βλέπετε οὔλοι ταξιδιάριδες ἀπὸ 'κεῖ, καὶ γυρίζουν καὶ μαζεύουν κομμάτιας.

ΛΕΥΚ. Δὲν μοῦ λές... αὐτὸ ἤθελα νὰ σε ρωτήσω: εἶναι πολλοὶ κουτσοὶ στὸ χωριό σας;

ΠΑΝΑΓ. Ἀ, μπᾶ! στὸ χωριό μου δὲν εἶναι κανέννας κουτσός, ἀφέντη· κουτσαίνονται οὔλοι τὸν καιρὸ ποῦ πηγαίνουν στῆς πολιτείας καὶ διακονοῦν, ὅταν ὅμως γυρίζουνε στὸ χωριὸ βρίσκονται οὔλοι τους πάλι μετὰ δυὸ πόδια. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου μάλιστα θυμᾶμαι πῶς τὰ κατάφερνε κι' ἐκούτσαινε· μὰ δὲν ξέρετε, ἀφέντη, ἦτανε τεχνίτης τῆς κουτσαμάρας.

ΛΕΥΚ. Μπράβο! ὠραῖα! καὶ δὲν μοῦ λές, τί ἔκαμνε γιὰ νὰ γίνετα κουτσός;

ΠΑΝΑΓ. Θέλετε νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, ναι, θά μᾶς ὑποχρεώσης.

ΠΑΝΑΓ. Εὐχαρίστως, κύρ Πετράκη μου· ἔδανε λοιπὸν ἓνα σπάγγο ἀπὸ τὴν μέση του, τὸν ἐπερνούσε ἀπὸ τὸ μπατζάκι του, καὶ ἔδανε τὴ φτέρνα του, ὡς ποῦ νὰ κάμῃ τὸ γόνατό του γωνιά.

ΛΕΥΚ. Καὶ λοιπὸν;

ΠΑΝΑΓ. Ἐ, τί λοιπὸν, ἀφέντη μου; ἔπερνε τότε τὸ ραβδί του...

ΛΕΥΚ. Ἀ ἔπερνε καὶ ραβδί;

ΠΑΝΑΓ. Μάλιστα, γιατί δὲν μπορούσε νὰ συγκινήσῃ τὸν κόσμον χωρὶς ραβδί...

ΛΕΥΚ. (ἰδίᾳ τῷ Πέτρῳ). Τὰ βλέπεις; χρειάζεται καὶ ραβδί, χάριν συγκινήσεως μεγαλητέρας. (Τῷ Παναγῇ) Λοιπὸν, λοιπὸν;

ΠΑΝΑΓ. Ἐπειτα τὸ ραβδί ἐχρησιζότανε καὶ γιὰ τὰ σκυλιά, βλέπετε, τὰ ὁποῖα, δὲν ξέρω γιατί, συχαίνονται πολὺ τοὺς διακονιάρους. Ἐπαιρνε λοιπὸν τὰ μάτια του κι' ἐφευγε· ὅπου τὸν ἐβλέπαμε ὕστερα ἀπὸ ἑφτά ὀχτὼ μῆνες τόσον κι' ἄλλον τόσον. "Ὅταν ἐγύριζε, ἐρχότανε πεζός, ὅταν δὲ ἔφθανε στὰ σύνορα τοῦ χωριοῦ ἐξεκουτσαίνότανε κι' ἐρχότανε πειὰ μετὰ τσέπη γεμάτη τάλλαρα, εἰκοσιπεντάρικα, ἑκατοστάρικα, πεντακοστάρικα... ἐβλαστημοῦσε μάλιστα πολλαῖς φοραῖς καὶ τὴν Τράπεζα, ποῦ δὲν εἶχε κόψη καὶ χιλιάρικα χαρτιά.

ΛΕΥΚ. Ἀς ἔχῃ ὑπομονὴ καὶ ἐκοψε τώρα.

ΠΑΝΑΓ. (σιεμάζων). Ἀχ! τὸν κακομοῖρη! τώρα πειὰ τί ὑπομονὴ νᾶχῃ! καὶ τί χαρὰ

πού θά τήν ἔπερνε ὁ ἀείμνηστος ἄν ἐμάνθανε πῶς ἔκοψε καί χιλιάρικα ἡ Τράπεζα! Μά τώρα πάει πειά· πρὶν κόψη ἡ Τράπεζα τὰ χαρτιά, τοῦ κοψε ὁ Θεός· γιὰ τιμωρία καί τὰ ἐνὸς του τὰ πόδια!

ΠΕΤΡΟΣ. Μπα, γιατί;

ΠΑΝΑΓ. Τοῦ κοψε τὰ πόδια κύρ Πετράκη μου, ὁ ὀδοντωτός (κρούει τοὺς ὀδόντις του διὰ τοῦ δακτύλου) σιδηρόδρομος Δικορτοῦ — Καλαθρύτων, καί πάει ὁ κακομείρης, θεός νὰ τὸν ἀναπαύσῃ, — καί προπάντων νὰ τὸν ἀναπαύσῃ, ἀφέντη μου, γιατί ἐταξίδευσε πολὺ.

ΛΕΥΚ. Αὐτὸ ἔκαμνε ὅταν ἐγίνετο κουτσός;

ΠΑΝΑΓ. Μάλιστα, ἀφέντη· ἐκορόιδευσεν τὴν κουτσαμάρα κι' ἀπ' αὐτὸ πῆγε! Ἄν μάλιστα διακονεῖς στὸν ἄλλο κόσμος, τώρα ποῦ πῆγε χωρίς πόδια, ὡς ποῦ νὰ πάω ἐγὼ νὰ τὸν εὔρω, θὰ ἔχῃ βγάλη μιλλιούνια!

ΛΕΥΚ. Καλά, τώρα πῆγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν κυρία Φιφὴ καί ὁ Θεός νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

ΠΑΝΑΓ. Ἀχ! ὁ Θεός τὸν συγχώρεσε, ἀφέντη μου· ἐκεῖνος ὅμως ὁ ἀφιλότιμος ὁ ὀδοντωτός ἐν τοῦ τὸ συχώρεσε· τοῦ τὸ φύλαξε.

ΠΕΤΡΟΣ. Διατί; εἶχε ἐηλατῆ καμμιὰν ἔχθραν ὁ ὀδοντωτός σιδηρόδρομος μὲ τὸν πατέρα σου.

ΠΑΝΑΓ. Ἀκου λέςι! ἀμὴ ποῦ τὸν περνοῦσε ὁ πατέρας μου στὴν κουτσαμάρα· φαντασθῆτε ὅτι μιὰ φορὰ ἐφθασε ὁ πατέρας μου στὰ Καλάθρυτα πρωτύτερα ἀπὸ το σιδηρόδρομο, καί τί νὰ σὰς πῶ, φαίνεται πῶς τοῦ τὸ φύλαξε.

ΛΕΥΚ. Ἀ, βέβαια ἐπαγγελματικὴ ἀντιζηλία. (Ὁ Παναγὴς φεύγει ἀπομάσσων δάκρυα).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΛΕΥΚΑΔΗΣ, ΠΕΤΡΟΣ καὶ μετ' ὀλίγον ΦΙΦΗ

ΛΕΥΚ. Παρκτηρεῖς ὅτι ὁ διαβολοκραβαρίτης αὐτὸς εἶναι εὐφυστατός;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, ἀλήθεια· ἀλλὰ ἐν θ' ἀκολουθήσωμεν βεβαίως καί τὴν κραβαρίτικην μέθοδον διὰ τοὺς κουτσούς μας.

Η ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΤΟΥ

Η ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΜΕΓΙΣΤΗ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΒΑΤΟΠΕΔΙΟΥ

ΛΕΥΚ. "Α, ὅχι δά· θεοβαίως δὲν θά τοὺς δέ-
σωμεν καὶ τὰ πόδια, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ
χρονίας κουτσαμάρας· δὲν θά κάμουν ἄλλως τε
καὶ τὴν περιοδεῖν τῆς Πελοποννήσου, σὰν τὸν
πατέρα τοῦ Παναγῆ· ἕνα μπαστοῦνι ὅμως εἶ-
ναι ἀπαραίτητον διὰ νὰ βοηθοῦνται.

ΦΙΦΗ. (Εἰσέρχεται). Μ' ἐζήτησατε μπαμπᾶ ;

ΛΕΥΚ. Ναὶ παιδί μου, ἔλα ἐδῶ. Καθῶς σοῦ
εἶπα μετὰ λύπης μου, ὁ κύριος Παῦλος Φαρ-
νάκης, ὁ νέος δηλαδή, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ὡ-
μίλησα, εἶναι ὀλίγον ἐλαττωματικός εἰς τὸ ἕνα
πόδι. Σὲ ἀγαπᾷ ὅμως καὶ σὲ ζητεῖ εἰς γάμον.
Τώρα, παιδί μου, πρέπει νὰ τὸν γνωρίσης καὶ
ἐκ τοῦ πλησίον· ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ δὲν τὸν
πέρνεις· ἔχεις τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς· θέ-
λω ὅμως νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ κατὰ πόσον καὶ
σύ θά τοῦ ἀρέσης ἐκ τοῦ πλησίον. Φαντάσου
ὅμως πῶς θά σὲ ἀγαποῦσε ἀκόμη περισσότερον,
ἐὰν λόγου χάριν ἐνόμιζεν ὅτι εἶσαι καὶ σύ ὀλί-
γον ἐλαττωματική... λόγου χάριν... νά, εἰς τὸ
ἕνα πόδι, κατόπιν δὲ ἔβλεπε ὅτι εἶσαι μία περ-
δικούλα χαριτωμένη, ποῦ δὲν τῆς λείπει τίποτε.

ΦΙΦΗ. Καλὲ τί λέτε, μπαμπᾶ ; θέλετε νὰ
κάμω τὴν κουτσή ;

ΠΕΤΡΟΣ. "Ακουσε, Φιφίκα. Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ σὰν
ἀδελφήν μου· τὸ ξέρεις· λοιπὸν εἶναι ἀνάγκη
νὰ τὸ κάμης· ἀφοῦ ἐπιμένομεν ὁ μπαμπᾶς σου
κι' ἐγώ, θά εἴπῃ ὅτι ὑπάρχει κῆποιος λόγος
πολὺ σπουδαῖος. Ὁ Παῦλος θά αἰσθανθῇ μίαν
παρηγορίαν, ἐὰν ἰδῇ ὅτι καὶ σύ ἔχεις τὸ ἴδιον
ἐλάττωμα, ἔστω καὶ μικρόν.

ΦΙΦΗ. Μὰ νὰ εἴμεθαι λοιπὸν καὶ οἱ δύο κουτσοί ;

ΛΕΥΚ. Μὰ σύ δὲν θά ᾔσῃς διάβολο ! δὲν θά
ᾔσῃς πράγματι κουστή· μόνον ἐκεῖνος θά ᾔσῃ.

ΦΙΦΗ. Ναὶ ἔχετε δίκαιον... μὰ ντρέπομαι.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀφοῦ δὲν ντρέπεται ἐκεῖνος ποῦ εἶ-
ναι πράγματι κουτσός, καὶ θά ντραπῇ; σύ ποῦ
δὲν εἶσαι ; ἔπειτα ἕνα ἐλαττωματάκι θά σὲ
δεῖξῃ ποῖο συμπαθητικὴν ἀκόμη.

ΛΕΥΚ. Ναί, γιὰ φαντάσου νὰ παρουσιασθῇς
ἔτσι κορδωμένη (ἐκτελεῖ ὁ, τι λέγει) ἢ νὰ πα-
ρουσιασθῇς μὲ τὸ ἕνα ποδαράκι κοντότερο
ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔτσι : (χωλαίνει). Πόσο εἶναι πλέον
συμπαθητικόν ;

ΦΙΦΗ. Μὰ καλέ... γιατί νὰ δεῖξω ἐκεῖνο ποῦ
δὲν εἶμαι ;

ΛΕΥΚ. Γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσης λίγο, ἀνόητη,
γιὰ νὰ σ' ἀγαπήσῃ περισσότερον.

ΦΙΦΗ. (Ἐν στενοχωρίᾳ). Μὰ μπαμπᾶ μου...

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐλὼ ἀδελφοῦλα· ἡμεῖς φροντίζομεν
διὰ τὸ μέλλον σου καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου.

ΦΙΦΗ. Μὰ αὐτὸ εἶναι πρωτοφανές, Πέτρε.

ΛΕΥΚ. (Μετ' αὐστηρότητος). Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ !
θὰ κάμης ὅ, τι θέλω ἐγώ ! — Πέτρε ! πῆγαινε
νὰ φέρῃς τὸν φίλον σου· θά εἴμεθα ἐτοιμοί.

ΠΕΤΡΟΣ. (Λαμβάνων τὸν πῖλον του). Κάμετε
γρήγορα· θά τὸν πάρω μὲ τὸ ἀμάξι ἀπὸ τὸ ζα-
χροπλαστεῖον καὶ ἐπομένως θά ἔλθωμεν τὸ
ταχύτερον· Φιφίκα ! μὴ μὲ βγάλῃς ψεύτη ! τοῦ
εἶπα ὅτι εἶσαι κουτσή. Πρότεξε !

(Ἀπέρχεται ἐκ τῆς ἀριστερᾶς θύρας).

(Ἐπεται συνέχεια.)